

НЕБЕСНА КНИЖКА

**А хто питиме воду, що
Я йому дам, прагнути
не буде повік, бо вода,
що Я йому дам, стане
в нім джерелом тієї води,
що тече в життя вічне.**

№ 11(103)
1.11.2021 р.

Всеукраїнська щомісячна християнська газета
Розповсюджується безкоштовно. Друкується на пожертви читачів

ПЕРШИЙ І ОСТАННІЙ

Відколи існують люди на землі, Відтоді відбувається постійна боротьба за першість. Вона охоплює майже всі сфери нашого життя і в деякий мірі навіть сприяє більш стрімкому зростанню рівня людського розвитку. Але найзапекліша боротьба точиться за визнання та владу. Ніхто у суспільстві не хоче бути останнім. Всі намагаються бути першими. Навіть якщо хто й байдужий до першості, то останнім ні в якому разі не хоче бути. Але коли ми читаємо Слово Боже, то знаходимо дивне твердження, яке стосується Ісуса Христа. За Нього написано, що Він являється одночасно і Першим, і Останнім. В людському розумінні це неможливо, але у духовному світі Бог так визначив і створив. За Ісуса сказано, що Він був народжений Богом-Отцем перше за всяке творіння, яке існує: Ангелів і всесвіт, світло і темряву, небеса і землю, природу і людину. Написано, що все Ним і через Нього було створене. Христос – спадкоємець та правитель усього створеного як вічний Божий Син. Тобто, все, що ми бачимо у фізичному світі та все, про що ми знаємо у духовному або невидимому світі, Бог-Отець створив через Свого Єдинородного Сина. Євангеліє від апостола Івана починається такими словами: «Споконвіку було Слово, а Слово було в Бога, і Слово було Бог. Воно споконвіку було в Бога. Усе через Нього постало...» (Ів. 1:1-3). Ці слова апостола перекликаються із початком першої книги Біблії – Буття, яка описує всі етапи створення світу через Слово Боже. А Цим Словом являється Божий Син – Христос. Він – початок усього творіння. Але ще Біблія відкриває нам, що все було створене Отцем саме для Нього, тому Він одночасно являється і завершенням усієї історії творіння.

В завершальній Книзі Нового Заповіту, яка називається «Об'явлення» (рос. «Откровение»), описується зустріч святого апостола Івана з Ісусом Христом. Події, описані в Книзі, відбувалися приблизно в 90-х роках н.е. Згідно історичних даних апостол Іван був єдиним серед апостолів Христових, який помер звичайною смертю. Всі інші апостоли були вбиті чи страчені

за свідчення про Ісуса Христа. Під час написання книги Апостол Іван перебував на острові Патмос у заслання. Патмос – це самий північний із Грецьких островів Додеканес в Егейському морі. Усе, що апостол почув і побачив, він записав власноруч і передав семи Азійським церквам. Іван описує, що був у душі в день Господній, тобто у неділю, і почув позаду себе гучний голос, який нагадував звук сурми, що говорить: «Я – Альфа і Омега, Перший і Останній...» (Об. 1:11). Апостол обернувся, щоб подивитися, кому належить голос, який говорив до нього. Посеред семи золотих світильників Іван побачив Сина Людського у великій славі. Він був зовсім не таким, яким бачив Його Іван, коли перебував із Ним на землі протягом трьох років служіння. Христос був зодягнений у довгі шати, а на грудях була золота перев'язь. Його голова і коси були білими, неначе сніг, а Його очі нагадували яскраве полум'я. Ноги були схожі на розплавлену мідь, а голос нагадував потужний шум води. Лице Ісуса було неначе сонце, що світить у повній силі. У Своїй правій руці Господь тримав сім зір, а з Його уст виходив обосічний меч. Апостол Іван пише, що коли він побачив Христа, то був вражений Його великою славою та величчю і впав до Його ніг, неначе мертвий. Але Господь поклав на нього Свою праву руку і сказав: «Не бійся! Я – Перший і Останній, і Живий! А був Я мертвий, і ось живу по вічні віки, амінь! І маю ключі пекла і смерті.» (Об. 1:17-18). Описаний апостолом образ Божого Сина не в змозі зобразити перо жодного художника на землі, настільки велика Його слава. Івана Бог удостоїв ще при земному житті стати очевидцем цієї невимовної слави Божого Сина, яку Він має у Небесному Царстві.

В 1 розділі послання до церкви в Колосах апостол Павло пише, що Бог-Отець звільнив людей від темряви і привів у царство Свого любого Сина, оскільки через Нього ми отримали спокутування та прощення гріхів. Ісус являється видимою подобою невидимого Бога, Пер-

ворід-ним з усякого творіння. Через те Ним створене усе, що є на небесах і на землі. Божий Син існував перш за все, і все існує завдяки Його владі. Також за Ісуса сказано, що Він являється Головою Церкви. Хоча Христос був піднесений на небо, але на землі залишилася Його Церква, через яку Він продовжує діяти, через те Церква являється тілом Ісуса Христа.

«Я – Альфа і Омега, Початок і Кінець,» - говорить Господь, Який є, і був, і знову прийде, Вседержитель!» (Об. 1:8). Альфа – це перша буква грецького алфавіту, а Омега – остання. Бог – вічний від створення до кінця. Він – Господь, тобто Володар, над усіма. Саме Йому належить остаточна перемога над злом і управлінням всім. У посланні до ізраїльтян говориться, що Бог поставив Сина спадкоємцем усього, і Ним він створив віки. Син був

саявом слави і подобою Його особи, тримав усе словом сили Своєї, зробив собою очищення наших гріхів і сів праворуч величності Божої. Він більший за ангелів, Його Ім'я вище всякого імені у нинішньому віці і в майбутньому. Тому, коли Бог вводить Перворідного у створений Ним Всесвіт, то говорить: «І нехай поклоняться Йому всі ангели Божі.» (Євр. 1:6). Ім'я Христа вище всякого імені, названого не тільки в цьому віці, але й у майбутньому. Але Той, Хто вищий за всіх, став більше за всіх принижений, коли прийняв на себе покарання за гріхи людей: «... над усяку людину було спотворене обличчя Його, і вигляд Його...» (Іс. 52:14). Причина Його страждань – велика любов до людей. Христос терпів усю ганьбу абсолютно добровільно, а не через те, що в Нього не було іншого вибору. На той момент влада Ісуса як Сина Божого не була забрана від Нього, але Він не скористався нею, щоб зупинити свавілля катів. Тому Христос ще й на ділі довів, що як Син Божий справді достойний бути поставленим вищим за усе, прийняти всю владу і звершати справедливий суд.

Апостол Іван у своїй пророчій книзі назвав блаженними людей, які читають і слухають, тобто виконують, записане в ній, бо час приходу Господнього близький: «Ось Він іде з хмарами, і побачить Його кожне око, і ті, що Його прокололи; і заголосять перед Ним усі роди землі. Так, амінь!» (Об. 1:7) Заголосять ті, що не прийняли Євангеліє Ісуса Христа, яке перед Його приходом буде проповідоване по всьому світу. Саме перед поверненням Христа на землю Євангельська звістка буде звичатися для сві-

доцтва усім людям. І ми можемо спостерігати, як у наш час за допомогою інтернету можна передавати інформацію у будь-який куточок планети. Це означає, що на землі не буде людини, яка б не почула Божого слова про Господнє спасіння. За церкву Христову написано, що вона буде у цей час закликати «О, прийди, Господи Ісусе!». Серед якого числа людей буде кожний із нас - чи серед тих, що кличуть Господа, чи серед тих, що голосять перед Ним? Божої волі немає на те, щоб загинула жодна людина, бо Господь віддав життя за всіх без винятку людей. Книга Об'явлення закінчується словами Христа, які схожі до записаних на початку книги: «І ось, Я прийду незабаром, і заплаता Моя зі Мною, щоб віддати кожному згідно з ділами його. Я – Альфа і Омега, Початок і Кінець, Перший і Останній.» (Об. 22:12-13). Далі Господь називає блаженними людей, які виконують Його заповіді, бо вони матимуть право на дерево життя і увійдуть брамами до Небесного Єрусалиму. А зовні будуть ті, хто любить і чинить неправду.

Біблія закінчується обітницею Ісуса про те, що Він прийде незабаром, на яку апостол Іван відповідає такими словами: «Прийди, Господи Ісусе!». Це бажання поділяють всі істинні християни. У книзі Об'явлення міститься свідчення про перемогу вірних послідовників Христа та свідчення того, що історія закінчиться засудженням гріховної системи цього світу, побудованої дияволом, і вічним царюванням Христа і Його народу. Наближається день, коли Той, Кого називають «Слово Боже», прийде з неба, щоб забрати Своїх вірних з землі до дому Свого Отця. Після цього Він повернеться з славою і тріумфом, щоб назавжди царювати як «Цар над царями і Господь над панами». Таким чином через Нього відбудеться завершення усієї історії Божого творіння. Бог бажає, щоб ці історичні події стали нашою реальною надією і радісним сподіванням. Саме тому в останньому розділі останньої книги Біблії Господь закликає людей: «Хто прагне, нехай прийде, а хто хоче, нехай бере воду життя даром!» (Об. 22:17).

Павліна Снівак

№ 11 (103). 01.11.2021 р.

Життя людини в гармонії характеризується внутрішнім миром і злагодженим існуванням зі всесвітом і Богом. В гармонії немає перекосів в бік негативу чи позитиву. Гармонія приносить внутрішній спокій. Усе, що неважливе – не варте уваги, воно автоматично відкинуте самою ж гармонією. Бог навчає нас не переживати за дрібниці, але жити з радістю в серці. Гармонія є станом, в якому знаходиться людина, котра здатна незалежно від емоцій залишатися у своєму внутрішньому балансі зі світом.

Внутрішній баланс зі світом людина має тоді, коли почувається добре. Необов'язково всі обставини в житті людини ідеальні, але обов'язково людина, яка живе в гармонії, зможе підійти до вирішення будь-яких питань зі спокоєм, аналізом і тверезою оцінкою реального стану речей. В гармонії і стані спокою набагато легше знайти мудре вирішення, ніж в стані емоційного забарвлення, тривожності чи стресу.

Та чи завжди вдається нам перебувати в гармонії? – Запитання скоріше риторичне, бо, звичайно, не завжди. І навіть часто ми втрачаємо баланс тоді, коли намагаємося його зберегти з усіх сил. Як не крути, гармонія - це стан внутрішній, і силою вона теж не здобувається.

Мушу визнати, що мій баланс часто втрачається тоді, коли мої надії не справджуються, як показала практика... Хоча раніше я цього не помічала. Мені донедавна здавалося, що досить добре вмію віднаходити баланс в навчанні, праці в служінні, в сім'ї, Церкві, у взаємостосунках з Богом. І, в принципі, факторів, які б порушували мій внутрішній спокій, майже не було. З тими дрібними, які попадалися на мому шляху, вдавалося справлятися, не втрачаючи гармонії. Але моя самовпевненість в тому, що я вже навчилася ідеально жити зі світом в гармонії (бо працювала над тим навиком досить довго), закінчилась травматичним нагадуванням від того ж світу, що не все так просто, як здається, і що треба бути готовим до всього і завжди. Бог вирішив через певні речі, які сталися зі мною, нагадати, що вся надія в цьому світі лише на Нього, і що баланс не повинен залежати від зовнішніх обставин чи людей, але повинен бути в Бозі.

Мій баланс втратився неочікувано в момент, коли людина, від якої залежала одна конкретна дуже важлива річ, просто не виконала обіцяного нею без жодної важливої на те причини. Ба навіть більше, не повідомила завчасно, що цього не зробить, таким чином забравши в мене можливість все правильно організувати. Зі своєї сторони я звикла дотримувати сказаного мною слова і не врахувала, що люди можуть поводитися інакше. В результаті багато з того, чого я мала встигнути зробити, просто не вдалося внаслідок браку часу. Та ситуація спровокувала втрату мого спокою. В мене з'явилося почуття недовіри, а ще звинувачення тієї людини в тому, що сталося. Я запитувала себе: як можна підвести в найвідповідальніший момент і після цього говорити про цінність дружби зі мною і любов? А ще з кафедри навчати інших про те, якою має бути поведінка людини відповідно до Слова Божого?.. Моє зосередження було на мені і виключно на моїх почуттях, емоціях, і саме такий підхід спровокував біль і падіння. В той момент світ навколо був відсутній для мене. Залишилась лише я, те що сталося і гріх, який появився в серці по відношенню до цієї людини, яка вчинила не найкращим чином. Падати було боляче. І отямитись після болю було не легко. Моя проблема була в тому, що я покладалася на людину більше, ніж на Бога. Люди ж не ідеальні і підвести можуть в будь-який момент. Навіть, якщо вони не планують того робити.

Та якщо ви впали, то пам'ятайте, що незважаючи ні на що треба піднятися! Те, що я й зробила. По двох днях плачу і сліз нарешті до мене почав повертатися баланс. Я почала прислухатися до слів свого чоловіка, який радив минуле залишити в минулому і не дозволити минулому впливати на теперішнє. -«Для чого ми є християнами? Щоб пам'ятати зло?» – спитав він мене. -«Ні, для того ми є християнами, щоб пробачати і любити ближнього» - не давши можливості відповісти мені, відповів він. І перше, чого я навчилася – відпустити біль та пробачити. В молитві «Отче наш» є такі слова: «...і прости нам провини наші, як і ми прощаємо винуватцям нашим». (Матвія 6:12). Отож, лише після пробачення прийшло полегшення. Особливо після усвідомлення того, скільки Бог пробачив мені...

Недарма Бог нас як своїх дітей навчає пробачати, благословляти та молитися за ворогів (Матвія 5:44). А Своім прикладом показує добре, позитивне ставлення до всіх людей: «...Він сонцем Своїм осяває злих і добрих і посилає дощ на праведних і на неправедних» (Матвія 5:45). І недарма Батько закликає нас прагнути досконалості, подібності до Нього: «Отже, будьте досконали, як Отець ваш Небесний досконалий» (Матвія 5:48).

Бо Господь є Бог порядку, гармонії, балансу. І ми як Його діти повинні теж прагнути перебувати в гармонії з собою та світом. Немає в тому, що Він створив у світі, чогось забагато чи чогось замало. Немає в Його Слові заперечення, хоч Біблію писали сорок авторів. Він є автором Закону. Балансу в світі. Тим, Хто навчає людину мислити послідовно, аналітично і приймати рішення тоді, коли емоції згаснуть. Його риси характеру - терплячість, послідовність, повільність на гнів, вияв любові. І саме завдяки Його доброті до останнього моменту фізичного життя людина має шанс покаятися та бути прийнятою Отцем. І Бог є Тим, Хто не порухає людині її гріхів, але відпустить їх, коли людина прийде до Нього з покайням. Такі риси характеру повинні ми перейняти від Нього.

Бог навчає нас балансу Своім Словом і прикладом: «Нерозумний виливає весь свій гнів, а мудрий в міру стримує його». (Проповісті 29:11). Негативний досвід, який ми отримаємо, не повинен робити нас швидкими на прояв гніву, незадоволення і засудження, але натомість повинен навчити нас робити висновки, бути обачнішими і мудрішими в майбутньому: «Гнівайтесь, та не грішіть, сонце нехай не заходить у вашому гніві, і місця дияволові не давайте!» (До Ефесян 4:26). Гніву є місце серед наших емоцій, але гнів не повинен трансформуватися в гріх. Негативні емоції - наче вогонь. Якщо у нього підкидати сухі гілки - він буде розгорятися, і, навіпаки, згасне, якщо не підживлювати його. Мудрість – не дати полум'ю розгорітися.

Негативні емоції, якщо ми їм піддаємося, керують нами. Якщо вони переповнюють наше серце, то ми породжуємо в собі ще більше зла. І втрачаємо свій внутрішній баланс. Зло живиться злом. І тільки спокій, аналіз, пробачення, відпущення поганих емоцій та цілковита довіра Богу дарує нам заспокоєння, мир та внутрішній баланс. Тільки позитивний підхід призведе до покращення внутрішнього стану. Мудрим рішенням є заміна негативних емоцій позитивними. Поганого ставлення – добрим. Мудро є не тільки приймати стан речей таким яким він є, але і змінювати на краще те, що залежить від вас особисто. Не в нашій владі міняти людей, але саме ми можемо обрати бути світлом там, де ми знаходимося, поруч з тими, з ким ми є. Отож, незважаючи на емоції, давайте перебувати в балансі у взаємовідносинах з Богом та всесвітом.

Оксана Нестеренко

ЯКІНІЯ НЕБЕСНА КРИНІЦЯ

МОЛИТВА
ОПТИНСКИХ СТАРЦЕВ

Господи, дай мне с душевным спокойствием встретить все, что принесет мне наступающий день.
Дай мне всецело предаться воле Твоей святой. На всякий час сего дня во всем наставь и поддержи меня.
Какие бы я ни получил известия в течение дня, научи меня принять их со спокойной душой и твердым убеждением, что на все святая воля Твоя. Во всех словах и делах моих руководи моими мыслями и чувствами. Во всех непредвиденных случаях не дай мне забыть, что все ниспослано Тобой. Научи меня прямо и разумно действовать с каждым членом семьи моей, никого не смущая и не огорчая.
Господи, дай мне силу перенести утомление наступающего дня и все события в течение дня. Руководи моего волею и научи меня молиться, верить, надеяться, терпеть, прощать и любить!
Аминь!

О МОЛИТВЕ
ОПТИНСКИХ СТАРЦЕВ

Существует точка зрения, согласно которой эта молитва была составлена последними старцами Оптиной Пустыни, жившими в обители незадолго до и сразу после ее закрытия в 1923 году, Оказывается, авторство оптинских старцев в данном случае довольно условно. Старцы никогда не собирались вместе для того, чтобы составить эту молитву, да и не могли этого сделать,
Многие люди в те послереволюционные годы искали общения со старцами Оптиной пустыни, просили у них духовной поддержки, утешения. Легко представить себе ситуацию, когда к священнику приходит человек, изливая свое великое горе, и спрашивает — как ему молиться? А ведь книг нет, да и сам человек неграмотен. Что может сделать священник? Ему ничего не остается, как только предложить этому несчастному несколько кратких молитвенных прошений к Богу, простых, но жизненно необходимых для души человека в период тяжелых испытаний. В то время многие люди, находясь в лагерях, вообще могли молиться только своими словами, сохраняя при этом правильный дух и смысл молитвы. Вот так примерно и возникла „молитва оптинских старцев“.

Источник:
<https://foma.ru>

«Як це було за часів Ноя, так буде і в годину пришествя Сина Людського. Тоді люди їли, пили, одружувалися, аж до того дня, доки Ной не ввійшов в свій ковчег. Тоді настав потоп і їх усіх знищив» (Лук.17:26-27).

Сьогодні багато хто визнає той факт, що потужний потоп мав місце в ранній історії нашої планети. Існує безліч оповідей різних народностей світу, в яких згадується ця велика переломна для всього людства подія, коли перший світ загинув за виключенням вісьмох душ, що вижили за Божою волею у ковчегу. Сьогодні про цю подію нагадують великий каньйон та безліч знайдених артефактів. Звісно, ми можемо не вірити в це та сприймати цю історію як казку, але сам Ісус на початку нашої ери наголошував у Своїх проповідях про сімейство Ноя та всесвітній потоп.

Ми повинні визнати той факт, що життя на Землі постійно змінюється, особливо в останні часи. Те, у що вчора ми б нізащо не повірили, сьогодні вже стає звичкою та реальністю. Але, на жаль, не всі розуміють, що відбувається в ці останні дні нашого післяпотопного світу, який йде до свого завершення у очікуванні приходу Сина Божого. «Як це було за часів Ноя, так буде і в годину пришествя Сина Людського. Тоді люди їли, пили, одружувалися, аж до того дня, доки Ной не ввійшов в свій ковчег... Тоді настав потоп і їх усіх знищив...» (Мат.24:38,39).

При вивченні історії Ноя в мене виникало багато питань. По-перше, навіщо Бог знищив весь перший світ, залишивши тільки Ноя з сім'єю та по парі з кожної тварини для родоvodu? В усіх інших випадках Бог карав та знищував нечестивих людей лише в ракурсі сім'ї, міста чи країни, тобто локально чи місцево, але не цілком! Відповідь ми знаходимо в книзі Буття: «І зіпсувала-

КОВЧЕГ

ся земля в очах Божих. Запанувало на ній насильство. Поглянув Бог на землю. Вона була загублена людьми, які занастили ї життя свої. І мовив Бог Ноеві: «Я вирішив покласти край усьому живому за те, що люди залили землю насильством. Я знищу землю» (Буття 6:11-13). Тоді Господь Бог сказав Ноеві: «Увійди зі своєю родиною до ковчеза, бо Я побачив, що ти один праведний середі Мною серед усіх, хто живе зараз на світі» (Буття 7:1). Якщо за розпусту содомлян Бог покарав усе місто, то велетенський потоп знищив все живе на землі, кожне містечко з людьми та навіть тваринний світ. Чому? Тому що кожна людина думала лише про лихе та чинила зло у всякий час. В цілому світі, а це величезна кількість людей, знайшовся лише один праведний Ной, який завдяки своїй праведності перед Богом зберіг не тільки своє життя, але і життя своєї

родини та заклав новий фундамент для нашого з вами світу.

По-друге, чому ніхто не повірив словам проповідника Ноя, який застерігав людей про небезпеку від води на протязі ста років, в які будувався ковчег для захисту та спасіння? Невже не знайшлося жодного, хто послухав би Ноя, щоб через свою віру зберегти собі життя? На жаль, всі лише насміхалися з Ноя, який велику частину свого життя присвятив будівництву величезного ковчезу для судного дня. Цілих сто років Бог чекав покаяння від людей, та лише тоді, коли пішов затяжний дощ і почала підійматись вода, всі кинулися до ковчезу, коли вже було пізно, тому що двері ковчеза зачинив Господь.

Щось подібне відбувається й у наші часи, коли багато людей не вірять в судний день та покарання за лихі нерозкаяні вчинки перед Богом. Та цей час обов'язково настане, коли кожен дасть

відповідь Йому за прожите життя. Господь прийде тоді, коли Його не чекатимуть, коли розпуста та зло переповерхить кожне місто та країну. Тоді, коли люди масово відвернуться від Бога, а беззаконня досягне свого апогею. «По-перше, ви мусите зрозуміти, що у останні дні з'являться зухвали насмішники, які живуть згідно зі своїми лихими бажаннями. Вони насміхатимуться з вас, запитуючи: «Ісус обіцяв прийти удруге. Та де ж Він? Наші предки померли, і все ж таки усе йде без змін аж від часів створіння світу». Але стверджуючи таке, вони навмисне забувають, що небо й земля існували споконвіку. Землю ж було створено з води, за волею Божою, і завдяки воді існує вона. Ті ж сили діяли і в минулі часи, коли світ загинув, водою затоплений. Завдяки цьому самому Слову Божому теперішні небеса й земля залишаються незмінні до того дня, коли небеса відкриваються і все на землі буде віддано вогню. Це станеться тоді, коли безбожні люди будуть засуджені і знищені.

Та не забувайте, любі мої друзі, що для Бога один день, як тисяча років, а тисяча років, як один день. Дехто вважає, що Господь бариться з виконанням обітниць Своєї. Ні, Він виявляє до нас терпіння, оскільки не хоче смерті жодної людини. Навпаки, Він хоче, щоб усі полишили гріховне життя й прийшли до покаяння. Але День Господній підкрадеться знемацька, немов злодій. І небеса тоді зникнуть зі страшенним громом, а тіла небесні вогонь зжере. Земля й усе, що на ній — все буде віддано вогню» (2-е Пет. 3:3-10).

Нехай ці останні часи не жахають нас наближенням суду Божого, а навпаки, допоможуть нам примиритися з Богом та людьми, щоб з чистим серцем зустріти нашого Господа Спасителя світу!
Костянтин Скобелев

СВІДЧЕННЯ

Я була дуже веселою, життєрадісною та безтурботною дівчинкою, студенткою теперішнього Тернопільського Економічного Університету, одночасно працюючи офіс-менеджером представництва «Міжнародної Служби Поздоровлень» у Тернополі. В мене не було жодних серйозних проблем, я жила сьогоднішнім днем і про майбутнє чи тим паче питання вічності практично не замислювалась.

Одного дня до офісу, в якому я працювала, постукав хлопчина. То був рекламний агент газети «RIA+». Наша фірма підписалась на цю газету, і завданням хлопця було щотижня нам її приносити. Відразу ж у той день він розповів нам зі співробітницею про Бога, про те, як Він кардинально змінив його життя та чудеса, які завдяки щирій вірі можуть відбуватися у житті кожної людини. Хлопець пішов, а ми лише здивовано знизали плечима і... геть про все забули. Та рівно через тиждень наш «праведний рекламний агент» знову приніс нам газету і знову були розповіді про Бога. Але цього разу нам уже не було цікаво, ми просто почали підсміюватись з хлопця, вважаючи його диваком. Він же на це не зважає, а наполегливо доносив до нас Добру Новину про те, що Бог змінює життя людей, зціляє навіть страшні невиліковні хвороби, що Ісус настільки нас любить, що помер за нас, понісши на хресті усі наші гріхи та хвороби, щоби ми могли мати вічне життя. Та нас зі співробітницею питання вічності абсолютно не цікавили: ми мали інші інтереси і вже відверто сміялися із нашо-

го «святого рекламного агента», вимагаючи припинити врешті «ці балачки». Наші серця були повністю закриті...

Це тривало десь півроку. І от раптом хлопець перестав приходити до нас: він одружився, пішов на іншу роботу.

Через деякий час я теж змінила роботу, переїхала працювати до Києва фотокореспондентом однієї з київських газет. Робота полягала у спілкуванні із цікавими, творчими людьми і страшенно мені подобалась. Я вже була певна в тому, що знайшла себе, своє призначення, своє місце у цьому житті. І от саме в цей час я раптом почала відчувати біль у грудях. Спершу вона була ледь помітною, та з часом ставала все сильнішою і сильнішою... УЗД показало наявність в мене пухлини. Було невідомо - доброякісна вона чи злоякісна. У закладенні, яке написав мені лікар, стояли три знаки запитання. Мені було страшенно важко психологічно: непросто змиритись навіть із діагнозом «доброякісна пухлина», а тим паче жити у невідомості. Мені виписали ліки, які я мала приймати кілька місяців і від результатів лікування мало залежати - чи потрібна операція. Через деякий час до психологічних страждань додалися ще й страждання фізичні: біль ставав просто нестерпним. Я вже не могла повноцінно жити - ані працювати, ані вчитися. Все перекривав біль.

Ліки були дуже дорогими: на них не вистачало моєї зарплати. Мені допомагали батьки, вони дали усе, що тільки змогли

набирати, та цього все одно не вистачило щоб купити всі необхідні ліки.

Я залишила роботу в Києві і повернулась у Тернопіль. Збиралась залишити і навчання. Думала - навіщо мені потрібна взагалі вища освіта, якщо жити залишлось вже недовго, і ті знання мені вже не доведеться застосувати. Хотіла прожити цей час як... просто як останній. А тим часом біль, що так мучив мене, ставав все нестерпнішим. Лікування не давало ніякого результату, хвороба прогресувала, пухлина збільшувалась, потім їх стало вже кілька. Лікар сказав, що операцію робити не можна, бо доведеться геть усе відрізати... Одного дня я йшла вулицею і випадково зустріла... того самого «святого рекламного агента», невідомого проповідника Слова Божого. Так, ми зі співробітниками сміялися тоді з нього, не хотіли нічого чути, та, як з'ясувалось, у моєму серці засіялось тоді малесеньке зернятко. Я пам'ятала його розповіді про Божі дива, про зцілення невиліковно хворих. Я розповіла йому про свою хворобу і реакція його вже була першим дивом: до цього я ділилась вже з кількома найближчими друзями цією проблемою і у відповідь чула лише сумні висловлювання їх співчуття. Очі ж нашого «святого» сяяли радістю, він широко усміхнувся і сказав: «Все чудово, Бог зцілить тебе».

Все чудово? Бог? Мене?? Зцілить???

Справді? Справді зцілить???

Хлопець повів мене до своїх віруючих друзів. Вони запитали,

чи хочу я, щоб вони за мене помолились. Так, звісно, я хотіла цього. Ці люди вперше в житті бачили мене, а молились так самовіддано, так щиро благали Бога спасти мене...

Ні, моє зцілення не трапилось миттєво. Було ще багато страждань та випробувань. І не раз ще за мене молились. Та процес уже пішов: спершу УЗД показало, що це не рак, що пухлина доброякісна, потім біль почав ставати все меншим, зменшувалась і сама пухлина.

В результаті прийшло повне зцілення!!!

Мені не довелося кидати навчання і я отримала освіту, Бог показав мені моє справжнє призначення. Власне, цей сайт і є першим плодом цього призначення. І я справді абсолютно здорова! Знову весела і життєрадісна. Та радію тепер життю зовсім по іншому, ніж раніше. Я радію новому вічному життю, яке подарував мені Ісус. Дякую Тобі, Господь!

**Ілона Васильковська,
м. Тернопіль**

(Джерело: Інформаційний бюлетень служіння зцілення «Добра Новина» <http://good-news-mission.narod.ru/swidchennia>)

КОЛИ НА ДВОРІ ОСІНЬ НАСТУПАЄ

*Коли на дворі осінь наступає
Й торкає пишні крони багрянець,
Ніколи в них вона не запитає:
Чи назбирали ви на свій вінець?*

*Збирає жатву осінь престаранно
І не подивиться - старе чи молоде.
І в нас наступить осінь геть
нежданно,
У сніп свій забере мене й тебе.*

*Коли ідеш - приглянься під дерева -
Чи то береза, чи могутній дуб -
Злітає листя жовте і зелене.
Нікого не щадить осінній дмх.*

*Зверни увагу: під столітнім дубом
Осіротіло гілочки лежать.
Не виявила осінь й тут поваги:
Зелене ж листя...можна й
не зривать.*

*Ти подивись на корінь гілки теї:
Та він же зовсім геть сухий!
Не вистачило сил і соків в неї.
Чи то старий, чи зовсім молодий.*

*І добре, якщо є на гілці жолудь,
А може іноді і два.
Не часто, де таке проходить,
І якщо гроно - це уже дива.*

*Ось так і в нас в житті приходить
осінь.
І у 15,20,47.
І Богу що ми маємо приносити?
Не часто маємо свій сніп.*

*Тож поки Бог дає весну та літо.
Зливає дощ і посилає сил.
Не гоже просто так тобі сидіти.
Доглянь, щоб рясно луг заколосив...*

*Щоб, як прийде до нас сувора осінь.
Й не стане в тебе зовсім сил.
Як гілку, як травинку тебе скосить.
Щоб не прийшов до Бога ти пустим.*

*Щоб ти не був такий, як та полова,
Щоб ти не був об'ємним та легким.
Як гілка, що не викинуть й на дрова.
Щоб ти не був, не був, не був таким!*

*Тож поки час ще є - подбай про поле.
Щоб колос твій набрався сил.
Щоб як осінню жатву Бог помоле.
Не залишивсь від тебе лише пил.*

ДУХОВНЫЕ РАССУЖДЕНИЯ

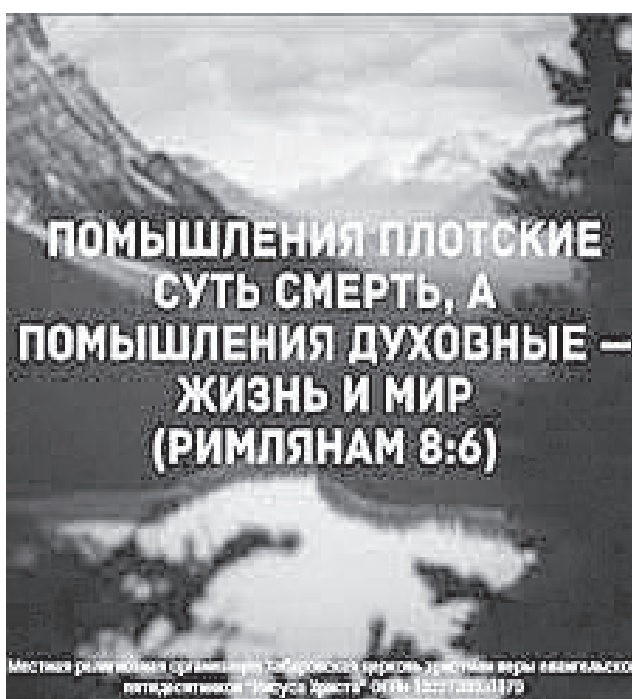
Часто христиане недооценивают важность и полезность духовных размышлений. Им кажется, что время, проведенное в размышлениях, не продуктивно. Хотя духовные размышления не производят материальной продукции, они способствуют формированию внутреннего духовного человека, который живёт вечно. Не зря Слово Божье говорит: «*Помышления плотские суть смерть, а помышления духовные - жизнь и мир*» (Рим.8:6). Это процесс сеяния в дух: «*Что посеет человек, то и пожнет: сеющий в плоть свою от плоти пожнет тление, а сеющий в дух от духа пожнет жизнь вечную*» (Гал.6:7,8).

На первый взгляд можно заключить: да что человек может хорошего воспроизвести в своих размышлениях? Особенно если учитывать глубину искажённости человеческого сознания и насколько оно отличается от Божьего, как написано: «*Мои мысли — не ваши мысли, ни ваши пути — пути Мои, говорит Господь*» (Ис.55:8).

Да, это действительно так, ведь сам апостол Павел говорил, что «*...мы отчасти знаем*» (1Кор.13:9). В значении «мы» он включил и самого себя. Мы можем знать только отчасти, а часть не является полной истиной. Но как важна даже эта часть! Она отведена нам Самим Богом для

нашего духовного формирования. Этой части нам вполне достаточно, если бы мы только могли воспользоваться ею.

А в вопросе растворения слышанного Божьего Слова обязательно участвует человеческий ум. Осмысление духовных истин крайне необходимо для духовного роста. Мыслительный процесс является механизмом, воплощающим услышанное в практическую жизнь. Он трансформирует сознание человека сообразно с тем,

что он слышит.

Фил.4:8: «*Наконец, братья мои, что только истинно, что честно, что справедливо, что чисто, что любезно, что достославно, что только добродетель и похвала, о том помышляйте*».

Пр.2:1-5: «*Сын мой! если ты ... наклонишь сердце твое к размышлению, ...то уразумеешь страх Господень и найдешь познание о Боге*».

Человека размышляющего о законе Божием, Бог делает успешным во всех делах.

Пс.1:2,3: «*...но в законе Господа воля его, и о законе Его размышляет он день и ночь! И будет он как дерево, посаженное при потоках вод, которое приносит плод свой во время свое, и лист которого не вянет; и во всем, что он ни делает, успеет*».

Иис.Н. 1:8: «*Да не отходит сия книга закона от уст твоих; но поучайся в ней день и ночь, дабы в точности исполнять все, что в ней написано: тогда ты будешь успешен в путях твоих и будешь поступать благоразумно*».

Христиане должны быть рассуждающими, чтобы не повторять одних и тех же ошибок, но, сделав правильные выводы, идти дальше по пути подготовки к вечности.

Духовные истины познаются верой в духе человека, но осмысливаются обыкновенным разумом для того, чтобы найти им практическое применение в повседневной

жизни. Недостаток осмысления приводит к потере Божьих откровений.

Евр.4:2: «*Ибо и нам оно возведено, как и тем; но не принесло им пользы слово слышанное, не растворенное верою слышавших*».

Осмысление обличает, очищает, формирует сознание, укрепляет.

Евр.12:3: «*Помыслите о Претерпевшем такое над Собою поругание от грешников, чтобы вам не изнемотать и не ослабеть душами вашими*».

Человеку самому нужно направлять мышление

Пр.23:19 Слушай, сын мой, и будь мудр, и направляй сердце твоё на прямой путь»

Человек насыщается от помыслов.

Пр.1:31: «*...за то и будут они вкушать от плодов путей своих и насыщаться от помыслов их*».

Иер. 6:19: «*Слушай, земля: вот, Я приведу на народ сей пагубу, плод помыслов их; ибо они слов Моих не слушали и закон Мой отвергли*»

А. Борисенко

Я - Світло,
а ви не бачите Мене;
Я - Шлях,
а ви не ідете за Мною;
Я - Істина,
а ви не вірите Мені;
Я - Життя,
а ви не шукаєте мене;

Якщо ви нещасливі, то не звинувачуйте Мене!

Я - Вчитель,
а ви не слухаєте Мене;
Я - Господь,
а ви не скоряєтесь Мені;
Я - ваш Бог,
а ви не молитесь Мені;
Я - ваш найкращий Друг,
а ви не любите Мене.

ЯКЩО ВИ ХОЧЕТЕ ПОКАЯТИСЬ, ТО ПОМОЛІТЬСЯ ЦІЄЮ МОЛИТВОЮ

«Владико Господи, що створив небо і землю, і море, і все, що в них! Ти послав Сина Свого Ісуса Христа в цей світ заради нашого спасіння. Ти віддав Його на страту за гріхи наші, щоб Ісус викупив нас Своєю кров'ю. Я усвідомлюю, що я грішний (грішна) і що відплата за гріх — смерть. Я каюсь у всіх своїх гріхах та відрікаюсь від них. І прошу Тебе, Боже, прости мене в Ім'я Ісуса Христа, Сина Твого. Я приймаю Тебе, Господь Ісус, як свого особистого Спасителя і приймаю спасіння, за яке Ти заплатив Своєю власною кров'ю. Я вірю, що Ти вмер на хресті Голгофському за мої гріхи та воскрес із мертвих для мого виправдання. Будь моїм Господом та доведи мене до святих небесних осель. Прийми мою молитву до престолу милості та благодаті Твоїї. Я дякую Тобі, Господь Ісус, що Ти прийняв мене, увійшов у моє серце та зробив мене новою людиною. Амінь!»

Дай собі шанс – звернись до Бога

Запрошуємо Вас на богослужіння, де Ви можете почути Слово Боже і де помолитесь за вас.

Адреса: м. Вінниця, вул. Ватутіна, 13. ПТ – 19:00, НД – 10:00, 18:00.

Нашу газету можна прочитати на сайті <http://church-logos.org/> Евангельская церковь «LOGOS» Варшава

Коли прочитаєте газету – не викидайте; будь ласка, передайте її іншим

ЯКЩО ВИ БАЖАЄТЕ ПІДТРИМАТИ НАС ФІНАНСОВО АБО ВІДПРАВИТИ ВІДГУКИ ПРО ГАЗЕТУ, ТО ЦЕ МОЖНА ЗРОБИТИ ПО НИЖЧЕВКАЗАНИХ АДРЕСАХ.

Свідцтво про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації Серія KB № 20494-10294ПР

Електронна адреса: christiannewspaper2017@gmail.com
Поштова адреса: м. Вінниця, вул. Стрілецька-101, кв.4

Засновник та гол. редактор: Ісоян Карен Григорі
Коректор: Олена Ронжина,
Відповідальний редактор: Костянтин Скобелев

Наш рахунок в ПРИВАТБАНКУ для гривневих надходжень (благодійних внесків) – № рахунку: 26205880550147
МФО 305299, ОКПО 14360570 ВФ ПАТ КБ «ПРИВАТБАНК»
Призначення платежу: Благодійні внески
Для зарахування карту № 5168 7574 0249 7244 Ронжина Олена Анатоліївна

Надруковано: ТОВ «Прес Корпорейшн Лімітед», м. Вінниця, вул. Чехова 12а, тел.: (0432)55-63-97. Зам.2120710
Наклад: 2000 примірників.

